

BILLY BONES

Van de auteur van
De jongen die iedereen laat lachen,
genomineerd voor de Nederlandse Kinderjury 2022

**DE
JONGEN
MET DE
NEGEN
WENSEN**

**Helen
Rutter**

**De
jongen
met de
negen
wensen**

Helen Rutter

**Vertaald door Mijke van Leersum
& Joyce Sengers-Bekkers**

**BILLY
BONES**

Billy Bones
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, juli 2022

Oorspronkelijke titel: *The boy whose wishes came true*

Tekst © Helen Rutter, 2022

Vertalers © Mijke van Leersum en Joyce Sengers-Bekkers, 2022

Illustrator © Andrew Bannecker, 2022

Gebruik van illustraties in overeenkomst met Scholastic Ltd.

The moral right of the author has been asserted.

ISBN: 9789030508779

NUR: 283

Welk verhaal kies jij vandaag?

www.uitgeverijbillybones.nl

Ahooy!

Wat supergaaf dat jij in *De jongen met de negen wensen* gaat beginnen!

Ik ben Billy Bones en ik laat jou graag kennismaken met de spannendste, grappigste en stoerste verhalen. En dit is er eentje die je niet wilt missen! Wat zou jij zelf doen met negen wensen? Moeilijk zeg!

En wist jij dat de schrijver van dit boek, Helen Rutter, nog een ander boek heeft geschreven? Het heet *De jongen die iedereen laat lachen* en werd zelfs genomineerd voor de Nederlandse Kinderjuryprijs!

Ik ben heel benieuwd wat jij van *De jongen met de negen wensen* vindt. Wil je me dit laten weten? Dat vind ik hartstikke leuk! Laat me dan ook gelijk weten wat jij het mooiste of meest bijzondere stukje vond! Mailen kan naar billy@billybones.nl.

Heel veel leesplezier!

Billy Bones

Voor mijn moeder

Hoofdstuk 1

Je moet altijd in je dromen geloven

– Lukas Boersen, aanvaller bij FC Vliessendam

**Ik droomde vannacht dat ik werd opgegeten door
een gigantische hamster – Leo Knoops**

Vroeger zei mam altijd dat ik een wens moest doen. Bij normale dingen, zoals kaarsjes uitblazen, een vallende ster of een regenboog, maar ze verzoon ook nog allerlei andere redenen om een wens te doen.

Als we iets tegelijk zeiden, riep ze: ‘Doe een wens!’

Als we ergens een veertje zagen, of een vogel, wat voor vogel dan ook. Zelfs als we een gehavende duif met maar één poot zagen, riep ze: ‘Doe een wens, Leo!’

Zelfs bij de meest smerige dingen.

‘Bah, mam, er zit een haar in mijn gebakken ei!’

‘Doe een wens, Leo. Vlug!’

‘Ehm... ik wens dat er geen haar in mijn gebakken ei zit?!’

Als we onder een brug door liepen en er een trein langskwam, als ik mijn elleboog stootte, als de wind blaadjes in mijn gezicht woei of als het begon te sneeuwen. Volgens mam was er altijd wel een reden om een wens te doen.

‘Als je geen wens doet, kan-ie ook niet uitkomen, of wel soms?’

Als je zo vaak wensen moet doen, weet je al snel niet meer wát je moet wensen. Ik wenste eerst alle gebruikelijke dingen: miljonair worden, kunnen vliegen, nog meer wensen, coole schoenen. Geen enkele wens kwam uit. Ik denk niet dat ze ooit uitkomen. Die van mij in elk geval niet.

Mijn naam is Leo Knoops en ik ben best wel een sukkel. Ik ben zo’n kind dat niet echt iets kan, en dat is geen grap. De meeste mensen kunnen wel iets. Als ze bijvoorbeeld niet kunnen rekenen, zijn ze goed in iets anders, zoals tekenen. Leerlingen die niet goed kunnen leren, rennen in de pauze vaak meteen naar buiten en dan rennen ze heel hard of springen ze heel hoog of scoren ze heel veel doelpunten tijdens een potje voetbal.

Zelfs Felix uit mijn klas, die nog slechter is in taal dan ik, weet hoe je een grasmaaier uit elkaar moet halen en weer in elkaar moet zetten. Daar kwamen we achter toen hij een prijs won tijdens de rommelmarkt op school. De prijs was

dat hij een dag lang de meester mocht zijn (wat mij eerder een straf leek dan een prijs!). Iedereen dacht dat Felix een verschrikkelijke meester zou zijn, maar het was de leukste dag ooit! Hij zei dat hij thuis zes grasmaaiers had. Die had hij gevonden bij de stort of tussen het oud vuil van mensen. Dan nam hij ze mee naar huis en knapte hij ze op. Blijkbaar is hij altijd op zoek naar kapotte grasmaaiers. Hij kan zelfs aan het geluid horen welk merk het is. Niemand wist iets over zijn liefde voor grasmaaiers tot hij die dag onze meester mocht zijn.

De dag na de les van Felix probeerde ik, toen ik bij pap was, zijn gloednieuwe grasmaaiër uit elkaar te halen en weer in elkaar te zetten, om te zien of dat soms ook mijn verborgen talent was. Ik eindigde zwetend op de grond, omringd door stukken ijzer en schroefjes en ik had geen idee meer waar alles moest. Pap en Julia waren woedend. Grasmaaiers repareren is in elk geval niet mijn geheime talent. Ik weet nog steeds niet wat het wel is en ik begin langzaam de hoop te verliezen.

Leraren zeggen altijd dat iedereen wel érgens goed in is. Maar ik niet. Ik eindig óveral als laatste mee. Ik heb geen talenten. Ik ben slecht in alle vakken, ik ken geen tafels, mijn spelling gaat nergens over, mijn handschrift is kriebelig en de laatste keer dat ik een tekening maakte voor mam, dacht ze dat het een theepot was terwijl ik een schip probeerde

te tekenen. Waarom zou ik een theepot willen tekenen?! Ik kan niet in een rechte lijn rennen zonder te vallen, laat staan tegen een bal trappen. Ik ben zelfs slecht in computerspelletjes.

Tegenwoordig zegt mam niet meer dat ik een wens moet doen. Ze ligt vooral in bed. Meestal slaapt ze, of doet ze alsof. Ik weet wanneer ze doet alsof: je ziet het aan hoe iemand ademt. Ik deed dat vroeger ook. De truc is om heel langzaam te ademen. Als ik thuiskom van school en om het hoekje kijk, zie ik dat mams ogen dicht zijn. Ze ligt met de dekens hoog opgetrokken, maar ik kan zien dat haar borstkas op en neer beweegt onder de dekens, te snel om echt in slaap te zijn.

Ik weet niet zeker waarom ze doet alsof. Ik denk dat ze misschien te moe is om te praten. Dat geeft niet, ik vermaak me wel. Ik sorteer mijn voetbalplaatjes en eet kant-en-klare spaghetti uit een plastic bakje.

Soms kruip ik in bed met mijn spaghetti en mijn voetbalplaatjes en maak ik lijstjes van wie ik al heb en wie ik nog moet. Ik vind van die rode, glimmende pakjes geweldig en ik ken alle statistieken en feiten over de spelers uit mijn hoofd. Achter op elk pakje staan motiverende citaten, die ik verzamel. Ze doen me denken aan de schilderijen die Julia in de woonkamer heeft hangen met LIVE LAUGH LOVE erop, maar dan beter. Ik ben dol op de citaten – vooral die

van Lukas Boersen – en ik probeer het advies altijd op te volgen, maar soms lukt dat niet.

Hoe kun je je dromen volgen als je niet eens weet wat die zijn? Ik heb geen idee wat ik wil met mijn leven en ik begrijp niet dat anderen het wel weten. We zijn pas elf! Iedereen lijkt het al te weten: Muis wil advocaat worden, Mara hondenkapper, Kiran schaatser en de meeste jongens willen profvoetballer worden.

Tja, ik had ook wel graag voetballer willen worden. Het is een mooi plaatje, maar het gaat toch nooit gebeuren. Gelukkig heb ik genoeg andere mooie plaatjes. Mijn voetbalplaatjes! Ik heb een ENORME stapel met dubbele stickers, waarschijnlijk de grootste stapel van de school. Sommige kinderen ruilen ze, maar daar snap ik niets van. Vijftig dubbelen voor één nieuwe? Nee, ik hou van mijn stapel dubbele plaatjes. Ik bewaar alle Lukassen bij elkaar in een aparte stapel. Ik heb tweeënvijftig plaatjes hem. Lukas Boersen is mijn favoriet. Vorig seizoen scoorde hij vijftig doelpunten en was hij topscorer. Hij komt hier uit de buurt; hij ging vroeger naar mijn school. In de gangen hangen foto's van hem en er staat een enorme vitrine in de hal met krantenknipsels en interviews met hem.

Soms praat ik tegen Lukas Boersen. Ik weet dat het stom klinkt en soms ben ik bang dat het wel heel vreemd is dat ik tegen een voetbalplaatje praat, maar ik doe het toch. Als

stickers oren hadden en konden horen, zou hij van alles over mij weten. Bijvoorbeeld dat Muis mijn beste vriendin is en dat ze beter kan voetballen dan alle andere meiden op school. En ook beter dan de meeste jongens, maar die laten haar nooit meespelen. We oefenen altijd strafschoppen in haar tuin en ik heb haar er nog nooit een zien missen. Ze is geweldig.

Dan zou Lukas weten hoe verschrikkelijk de Boze B's zijn en dat die meiden gemene dingen zeggen over iedereen. Hij zou weten dat ik heb afgekeken bij Mara tijdens de rekentoets vandaag. Hij zou ook weten dat ik me toen zo rot voelde en zo zenuwachtig werd dat ik alle antwoorden heb doorgekrast en een onvoldoende kreeg.

Hij zou weten dat negen mijn geluksgetal is omdat het op zijn shirt staat en dat ik soms dingen negen keer zeg in mijn hoofd zodat ze echt uitkomen of dat ik negen keer op de tafel tik om geluk te brengen. Hij zou de enige persoon op de wereld zijn die weet dat mijn moeder deze week maar één keer uit bed is gekomen.

Ze wordt wel weer beter; ze zegt dat ze gewoon wat tijd nodig heeft. Ik weet dat ze haar best doet. Ze had afgelopen Pasen een vakantie naar zee voor ons geboekt en we hadden het wekenlang gehad over de gokmachines en de zee daar. De week voordat we zouden gaan, bleef ze steeds vaker in bed liggen. En steeds langer. Mam zei dat ze hoofdpijn had.

Ik wist meteen dat de vakantie niet doorging. De dag voordat we met de trein zouden gaan, moest ze huilen en zei ze hoe rot ze zich voelde. Uiteindelijk moest ik tegen haar zeggen dat het niet erg was, ook al vond ik het wel erg.

Dat gebeurt soms met mijn moeder: al haar gevoelens nemen zo veel ruimte in dat er voor mij niets meer overblijft. Ik zou een keer een echt verjaardagsfeestje met een logeerpartij hebben, met popcorn en een film. We hadden het huis opgeruimd en alles klaargezet. De ochtend dat ik de uitnodigingen mee naar school zou nemen, werd ze opeens angstig. Ze zei dat ze het niet zag zitten om het hele huis vol mensen te hebben, dus toen ging ik op mijn verjaardag naar Muis om daar taart te eten.

Er is altijd wel een reden waarom ze niet naar het toneelstuk komt, of naar de sportdag, of naar de ouderavond. Dat is gewoon hoe het gaat; zij kan er ook niets aan doen, toch? Zij wil ook niet zo zijn. Waarom ben ik dan soms zo boos op haar?

Mam zegt dat ik niemand mag vertellen dat ze niet uit bed komt. Dan zouden mensen zich zorgen maken en zich ermee bemoeien en dat is het laatste wat ze kan gebruiken. Soms is ze al te moe om met mij te praten, moet je je voorstellen hoe erg het zou zijn als er de hele tijd leraren zouden bellen.

Als ik bij pap ben, vraagt hij vaak hoe het met mam is, maar hij wil het antwoord niet echt weten. Er zijn allerlei

vragen waarop mensen niet echt een antwoord willen. Soms komen volwassenen elkaar tegen op straat en dan hoor ik ze zeggen: ‘Hé, alles goed?’ zonder dat ze naar het antwoord luisteren. Dat is niet echt een vraag, dus waarom stel je hem dan? Zo gaat het ook met pap. Hij wil het echte antwoord niet horen, dus zeg ik altijd maar: ‘Gewoon z’n gangetje.’

Daarna vraagt hij nooit verder. Ik wil niet liegen en dit voelt als de waarheid, alleen niet de hele waarheid. Ik háát het om te liegen. Mijn vader is een leugenaar. Toen ik zeven was, vertelde hij de grootste leugen ooit. Ik hoorde hem en mijn moeder schreeuwen in de keuken en toen ik naar beneden kwam, zei hij dat ik me geen zorgen moest maken.

‘Het komt allemaal goed, Leo,’ zei hij.

Nou, dat was dus mooi niet zo. Ze bleven nog maandenlang tegen elkaar schreeuwen in de keuken, tot hij op een dag vertrok. Nu is hij getrouwd met Julia, die een gladde huid heeft en bungelende oorbellen draagt. Ze kregen mijn zusje, Sjaar, van wie hij overduidelijk meer houdt dan van mij. Rond die tijd begon mam zich slecht te voelen en moest ze uitrusten. Een jaar geleden verloor ze haar baan, dus nu heeft ze toch niets meer om voor uit bed te komen.

Alles kwam niet goed. Dus nu geloof ik eigenlijk niets meer van wat hij zegt.

Ik ga om het weekend naar pap en Julia. Ik vind het leuk om te gaan want dan zie ik Sjaar, ook al is ze enorm verwend

Leo heeft het de laatste tijd niet zo makkelijk. Tot hij zijn grote voetbalheld ontmoet, die hem negen wensen aanbiedt. Leo weet niet wat hem overkomt! Ineens lijkt het leven hem weer toe te lachen.

Een eigen ijscokar, een X-box, wraak nemen op zijn pestkoppen en zelf een stervoetballer worden: Leo doet de ene magische wens na de andere. Maar zijn de wensen wel écht zo fantastisch als Leo denkt? Of zit geluk soms in een klein hoekje?

**Over De jongen die iedereen laat lachen:
'Bij het lezen kreeg ik buikpijn van het lachen!
Een hilarisch boek met een mooie boodschap!'
- Jonathan, 10 jaar**

B

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Humor —————
Dromen —————
Vriendschap —————